

ERASMUS 2024.03.02-03.23.

Törökország

Takács Fanni Zsanett

13/Logisztika

META-Don Bosco Technikum és Szakgimnázium

Amikor megkaptam az e-mailt, miszerint részt vehetek az Erasmus programban, nagyon izgatott lettem és csak a fennmaradó időt számoltam vissza. A program keretében lehetőséget kaptam, hogy eltölthessem a szakmai gyakorlatom Törökország egy gyönyörű városában, Antalyában, mindemellett bővítssem a tudásom mind szakmailag, mind az idegennyelvek használatával. A várva várt napon elindultunk a ferihegyi repülőtérre, ahonnan 10:50-kor indult a repülőgép. Mivel nem igazán ismertük még egymást és izgatottak voltunk az út miatt, kicsit feszült volt a hangulat, de ez már a repülőn oldódni kezdett.

A 2,5 órás út elég hamar eltelt és helyi idő szerint fél 2 körül már a csomagjainkkal együtt elindultunk a szállásunk felé, aminek Gülizar Hotel volt a neve. Miután elfoglaltuk a szobákat, kísérőtanárunkkal és a helyi segítőkkel együtt felkerekedtünk, hogy megismerjük a várost, ahol az elkövetkezendő 3 hetet tölteni fogjuk. Az időjárás akkor még nem volt túl kedvező, viszont a későbbiekben a szabadidőnk nagy részét a szállástól 2 perc sétára levő tengerparton töltöttük.

A második napon ellátogattunk Sidébe, egy kisbusszal, ami a

kirándulások alatt volt szolgálatunkra. Számos ókori, épen fennmaradt rommal találkoztunk, ami elképesztő látványt nyújtott. Számomra ez volt az egyik legmaradandóbb élmények egyike. A romok mellett a kavicsos partoktól eltérően, egy gyönyörű, homokos tengerpart tárult a szemünk elé. A parttól nem messze található volt egy kikötő is.

Szintén a városban megismerkedtünk a török árusokkal, tarhálókkal, akiket idővel megtanultunk kezelni és az alkudozás készségét is elsajátítottuk. Az árusok mellett rengeteg szelíd, jámbor kóborállattal is találkoztunk, amik szintén az egész országra jellemzőek.

Az első hétfői nap reggelén, a szállodai reggeli után, a szükséges dokumentumok kitöltésével indult a nap. Mint idővel rájöttünk, a törökök számára nem igazán fontos az időpontok betartása, így kényelmesen indultak a reggelek. Nekünk, mint logisztikai technikus tanulóknak, nem volt meghatározva egy bizonyos hely, ahol a gyakorlatunkat töltöttük, hanem különböző raktarak, üzemek látogatásával ismerhettük meg az ottani rendszert.

Először egy telephely volt a látogatásunk célja, ami a hegyek lábánál feküdt és útközben számos narancsos ültetvény mellett haladtunk el. A telephelyen leginkább rakodó és úttisztító gépekkel/járművekkel találkoztunk.

Másnap egy fóliasátrat tekintettünk meg, ahol a környező parkok számára is természetek növényeket. A kísérőink Murat, Salo és a magyar felesége Dóri végig velünk voltak a programjainkon, sokszor azokon kívül is, mert igazán megkedveltük egymást. A 12 fős csapatunk, akik részt vettek a programban, is igazán közel került egymáshoz, az út végére egy kis családdá váltunk. Már az első hét közepére megvolt köztünk az összhang és az összetartás.

Az elkövetkezendő napon a helyi Hayat Parkba látogattunk, ami szintén mély nyomot hagyott bennünk. A park nagyon szépen volt kialakítva, több étteremnek és kávézónak adott helyet a teniszpályák és szökőkutak mellett. Itt ismerkedtünk meg először a híres török kávéval és teával.

A délután folyamán a Düden vízeséshez utaztunk volna, azonban az esőzések miatt le volt zárva, így egy másik vízesést néztünk meg a közelben, ahol lehetett tevegelni is. A bátrabbak ki is próbálták.

A következő nap délelőttjét szintén a Hayat Parkban töltöttük, viszont különböző raktárakat tekintettünk meg, az éttermek rendelési listáját is megmutatták, így

memorizálhattunk néhány alapanyagot törökül. Késő délután pedig a tengerpart látogatás után, a szemünk elé tárult a csodák birodalma, ami a Land of Legends nevet viseli. Lélegzetelállító dekorációk, fények, üzletek és egy festői szökőkút díszítették. Számomra az idő megállt és azt sem tudtam, hogy hova kapjam a fejem. Világító fényfüzerek csüngtek a közepén folyó kis csatorna felett, ahol lehetőség volt csónakázni is. Betértünk egy édességüzletbe is, ahol végigcsodáltuk a cukorkák/csokoládék/desszertek tömkelegét és egy belőlük kirakott autót (természetesen csak műanyag dekorációs elemekkel). Az este fénypontja egy zenére játszó szökőkút volt, ami a legkisebb gyermekektől a felnőttekig mindenkit elvarázsolt.

Ez a nap számomra azért is volt különleges, hiszen a barátom aznap utazott ki Törökországba és a szabad programokon ő is részt tudott velünk venni. Este csatlakozott hozzánk és velünk

töltötte a vacsorát a Mango Dürüm nevű étteremben, ahol az étkezéseink nagy részét élvezhettük. Ez az étterem is igazán közel került hozzánk.

A következő napon délelőtt tettünk egy sétát a tengerparton és nőnap alkalmából megleptek minket egy-egy szál virággal a kampányolók (választások idején érkeztek az országba). Délután az óvárosi részen tettünk kirándulást, ahol vásároltunk a nagy bazársoron és az ottani kikötőben is tudtunk gyönyörködni. A kirándulás közben megnéztünk néhány imahelyet is. Az első hétvégére már megszokottá vált az imára felszólító „énekzés”. Az első napokban reggelente rendszeresen felébredtünk rá, azonban már megszokottá vált számunkra.

A hétvégére szabadon választott program állt a rendelkezésünkre. Az idegenvezető lányok által, egy utazásszervező irodában dolgoztak, lehetőségünk volt egy raftingtúrán részt venni. Már mindannyian tükön ülve vártuk a programot, az idő is kedvező volt.

A kanyargós hegyi utakon már láttuk a kristálytisza vizű hegyi folyót. Átöltöztünk, két csoportra osztódtunk és kezdődhetett is a kaland. Többünk számára ez volt a legjobb program a kint töltött idő alatt. A víz bár eléggé hideg volt, nem bírtuk ki, hogy meg ne mártózzunk

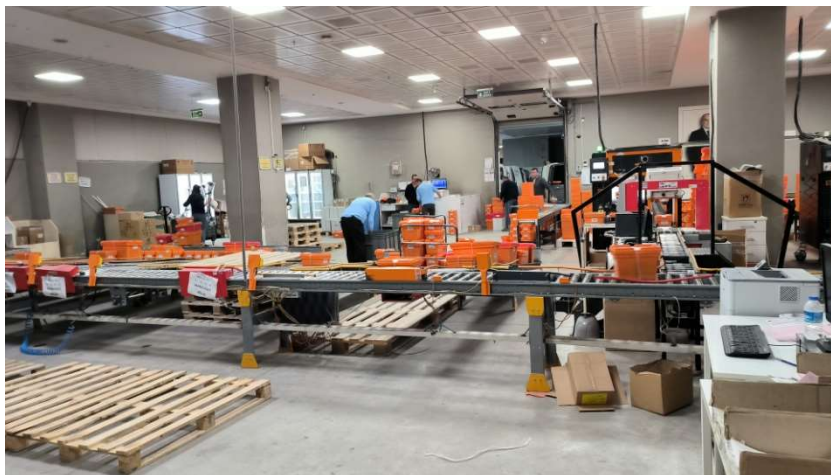

benne. A hazafelé vezető úton sem maradtunk események nélkül, ugyanis a buszunk lerobbant. Néhány helyi lakos, aki végignézte a történeteket, megkínált minket friss, zamatos narancssal, amit külön nekünk szedtek a kertjükből. Nagyon hálásak voltunk érte.

Másnap a barátommal külön utakra mentünk és úgy döntöttünk, hogy felfedezzünk néhány dzsámit és megismerkedünk a tömegközlekedéssel. Felkészülten indultunk el, nem

viseltünk nyitott ruhát, ami a nagyon meleg időben kellemetlen volt, de a helyi vallás öltözködési szokásainak igyekeztünk eleget tenni. Aznap kezdődött el a ramadan ünnep is. A hotel vezetősége szervezett egy BBQ Partyt a szállodában vacsorára, ami nagyon jó hangulatban telt.

A második hét kezdetén is sok időt töltöttünk a tengerparton és a szállodában található pingpongasztal körül. Szakmai gyakorlatunk következő helyszíne egy központi gyógyszerár raktár volt. Figyelmünk megakadt a különös tisztaságon, ezen a helyen nagyon ügyeltek rá. Élőben is láthattunk olyan eszközöket, amelyekről már tanultunk az iskolában, így könnyebb volt megérteni a működésüket. Mindezek mellett részt vehettünk a kommissiózásban is. Meghívást kaptunk az ottani főnök irodájába is, ahol megkínáltak minket török kávéval, amit illendőség visszautasítani. Érdekes volt azt tapasztalni, hogy a vezetők kevés százaléka beszéli az angol nyelvet, leginkább az anyanyelvükön tudnak kommunikálni. Az ebédet is helyben kaptuk, számomra felüdülés volt házias jellegű ételt fogyasztani.

A délután folyamán pótlásra került a Düden vízeséshez való kirándulás. A hely változatlanul fantasztikus volt, bár a másik vízesés, amit előtte néztünk meg, számomra szebb volt. Meglepő volt, hogy az országban ennyi féle természeti szépség felfedezhető.

Másnap
nem is lehetett

almas volt. Gyalog
másikba. Az ottani

főnök is egy csésze kávé mellett ismertette a tudnivalókat és mutatott rendelési összesítéseket. Mindent kézzel írtak össze, kézzel írva vezettek. Ami elborzasztott minket, hogy ezen a helyen közel sem ügyeltek a tisztaságra (ami nagyrészt jellemző az országra), sem a munkaeszközökre, felszerelésre. A munkavállalók dohányozhattak az áru felett, mindenhol szemét volt és olyan is volt, aki egy szakadt papucsban végezte a munkáját. Megkérdeztük a miértjét, hiszen egy ilyen helyen azt gondolhatnánk, hogy fontos dolog a rend, azt a választ kaptuk, hogy nagyon kevés fizetést kapnak, így nem foglalkoznak a környezettel.

Az egyik fuvarozó éppen epret pakolt és megkínált belőle minket. Ajándékba nekünk is adtak belőle egy ládával, amit a szálláson megosztottunk a többiekkel.

A vacsorát a barátommal egy pub jellegű helyen fogyasztottuk el az óvárosban. A hely retro hangulatot árasztott, mintha az 1970-es évek óta ugyanúgy állna ott. Nagyon jó érzés volt belépni, mintha „időutaztunk” volna a múltba. Az ételek pedig kiadósak voltak, finomak és jó ár-érték aránnyal rendelkeztek.

A következő napon a Mango dolgozói kedveskedtek nekünk és egy tésztaételt készítettek számunkra. Nagyon jóleső érzés volt, hogy így gondoltak ránk.

Szükség is volt az energiára, hiszen hegymászásra indultunk, viszont túrázás lett belőle. Egy kanyonhoz vezetett az utunk, ahol a természet ismét megvillantotta szépségét. Előtte egy erdős részen keltünk át, ahol a mesébe illő táj látványa babonázott meg. Megérkeztünk egy kilátóhoz, ahová a merészebbek kiálltak fényképeket és videókat készíteni. A kilátó mögött

egy hatalmas szakadék tátongott. A mélyén néhol felcsillant a kristályvízű folyó is. A kilátással nem lehetett betelni, viszont sajnálatunkra indulni kellett vissza a szállásra.

Pénteken egy mosoda működésével ismerkedhettünk meg. A város kórházai és szállodái küldték ide a lepedőket, ágyneműket, terítőket tisztításra. Hatalmas és változatos gépekkel dolgoznak, végigkísérhettük a mosás, szárítás, vasalás és a csomagok összekészítésének folyamatát. A különböző anyagokat (pl. törölköző) külön kezelték. Olyan méretűre hajtotta a gép az anyagokat, amilyenre beprogramozták. Minden csomagnak megvolt a maga kódja, ami szerint nem keveredtek össze a rendelések.

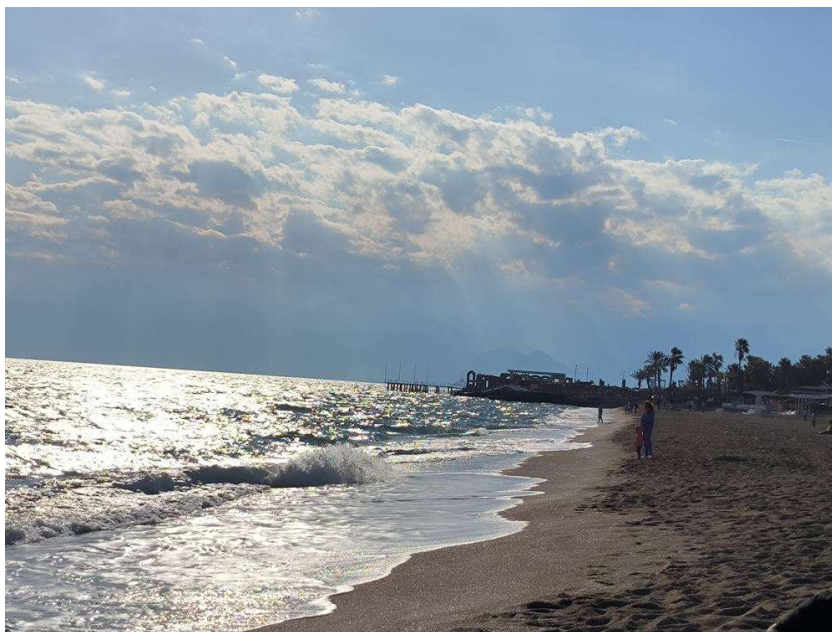
A délután folyamán egy helyi bazárba látogattunk el, ahol lehetőségünk volt vásárolni magunk és a családjaink számára. A vacsora pedig egy grillezős helyről lett rendelve a szállodába, amit ott fogyasztottunk el.

A második hétvégén egy tengerpartra látogattunk el, ahol a vezetőség szintén egy grillezéssel várt minket. A Lara Beach nevű hely egy grillezős park mellett fekszik, amely árasztja magából a jó hangulatot. Bár az időjárás nekünk kedvezett, a víz még hűvös volt. Nem szorultunk sok bátorításra, hogy belevessük magunkat a tenger hullámai közé. A fürdés után kiültünk a partra beszélgetni és zenét hallgatni. Még el is érzékenyültünk, ahogy elmélyedtünk az emlékeinkben.

Ebédnél a kóbor kutyák sem maradtak éhen, hiszen a maradékkal megszántuk őket. A szálloda személyzete tanított nekünk török táncot is.

Ebéd után visszamentünk a partra, ahol ijedtségünkre medúzával találkoztunk. Mint utólag kiderült, Egyiptom felől jöttek fel, részben a globális felmelegedés miatt.

Aznap este a párommal, tengergyümölcsökből készült különlegességeket kóstoltunk, egy erre specializálódott étteremben. Többek között megízlelhettük a szőlőlevélbe töltött darált húst tejföllel, füstölt lazacot és az avokádósalátát. Az étteremben megtapasztalhattuk a török ételkultúrát és az éttermi mentalitást egyaránt. Egy elegánsabb étteremben ettünk, viszont a zárt tér ellenére megengedett volt a dohányzás. Miután elfoglaltuk az asztalukat és kiválasztottuk a rendelésünket, ajándék vizet és előételt kaptunk. Az étkezés végén a pincér

megkért minket, hogy értékeljük az éttermet (a törökök számára nagyon fontos a véleményezés az interneten). A vacsoránk után ajándék desszerttel és teával tették az estét számunkra még felejthetlenebbé.

A vasárnapi napon ismét szabadprogram állt a rendelkezésünkre. Mivel Side olyan maradandó élményeket adott és a barátom is szeretett volna oda ellátogatni, úgy gondoltuk, hogy az lesz az úticélunk. A tömegközlekedést választottuk, viszont nagyon hosszú volt oda az út. Látszott rajtunk, hogy turisták vagyunk, amit a helyi taxisok ki is akartak használni. Szerencsére nem dőlünk be nekik. Amikor megérkeztünk, alaposabban végigjártuk a romokat, a kikötőt, illetve az ottani bazársort. A hosszú út és a vásárlás után úgy döntöttünk, hogy megebédelünk. Szintén egy olyan éttermet választottunk, ahol tengeri herkentyűk is akadtak az étlapon. A pincér ajánlását megfogadva egy török étel is a választásunk alá esett, amit autentikusan egy cserépedényben készítettek el és abban is tálalták. Az ebéd után elsétáltunk a tengerpartra, ahol rengeteg medúza tárult a szemünk elé, így a vízbe nem igazán merészkedtünk be.

Az utolsó hetet szintén bazárral kezdtük. Ismét elmentünk egy helyi vásárba, ahová gyalog mentünk. Útközben meglátogattuk a román diákokat, akik előző este érkeztek a szállodába. A délutánt is vásárlással folytattuk, az óvárosi részen található nagy központban. Megvettük a szuveníreket, amiket a családnak szántunk és az estét a kikötőben töltöttük.

Az utolsó keddi napon egy tisztítószer raktárba látogattunk, amely egy családi vállalkozás volt. A látogatás után elmentünk egy hegyi kilátóhoz, ahol ráláttunk az egész városra. Azután a parton tettünk egy sétát.

Sikerült megbeszélni a kísérővel, hogy egy helyi sörraktárhoz is szeretnénk ellátogatni. A Tuborg raktár mutatta meg nekünk, hogy hogyan és miben tárolják az italokat. Szerencsénkre egy árulerakodást is figyelemmel tudtuk kísélni.

Délután lementünk úszni a tengerben, ki akartunk használni minden percet, amit ott tölthettünk. Este átmentünk a szomszédos karaoke bárba.

Néhányan már elmentek korábban megnézni a napfelkeltét, ami mesebeli látványt nyújtott. Úgy döntöttem, hogy én is lemegyek a partra és végignézem. Sajnálatos módon, pont kitakarta a felhő, azonban így is kárpótolt a táj.

Aznap délután egy hegyi tóhoz utaztunk, ahol a kezdetleges szeles idő ellenére nagyon vidám hangulatban és gyorsan eltelt az idő. Sokat táncoltunk és énekeltünk, amíg ott voltunk.

Aznap délután már szokásosan a parton voltunk, azonban több medúzát is láttunk, így egy idő után nem igazán mentünk be a vízbe.

Az utolsó napunkat a bazárban és a tengerparton töltöttük. Nehéz búcsút vettünk a várostól és a környezettől. Fájó szívvel és örömkönnyekkel ültünk be vacsorázni a Mango étterembe, ahol előre szóltak nekünk, hogy búcsúestet szerveznek. Egy igazán különleges vacsorával és egy videóval engedtek minket utunkra, hogy a szállodában is méltan el tudjuk köszönni a segítőkinktől és a tulajdonostól. A románokat is meginvitáltuk, hogy táncoljanak velünk. A közös hangot azonban aznap este sem találtuk meg velük. Énekeltünk és táncoltunk a kedvenc zenéinkre, majd átvettük az oklevelet, miszerint részt vettünk a programban. Az az este semelyikünk számára sem volt könnyű, tele voltunk érzelmekkel, viszont örömmel töltött el minket mindaz, amit ott átélhettünk és tapasztaltunk.

Másnap reggel a szállodában megengedték, hogy hamarabb tudjunk reggelizni, ezután kivettek minket a repülőtérre.

Miután leszálltunk Magyarországon, nehéz volt megszokni, hogy magyar szavakat hallunk, értik az emberek, amit mondunk, magyarul. Itt tudatosult igazán, hogy az utazásunk a végéhez ért.

Nagyon hálás vagyok a lehetőségért, hogy eljuthattam erre a csodálatos helyre, ezekkel a fantasztikus emberekkel. Egy örökre szóló élményben lehetett részem, amit mindig fel tudok majd idézni.